

EM2018/153

Tillie Martinussen

Forslag til forespørgselsdebat, hvordan løser vi arbejdskraftmangelen?

(Medlem af Inatsisartut, Mute B. Egede)

Tak for at rejse denne vigtige forespørgselsdebat.

Det er ganske vist, at vore registreringer af arbejdsløse har visse udfordringer.

For det første er vi ikke klar over, som forslagsstiller påpeger i sit debatoplæg; om unge der er arbejdsløse reelt set er uarbejdsdygtige.

Ligeledes er vi ikke klar over, hvilke tiltag resten af de arbejdsløse bør høre under.

Som det er i dag, mener vi også at det reelle tal faktisk set er højere, da en del arbejdsløse er parkerede i Majoriaq, og at vi dels har en del der måske ikke er egnede til de skoleforløb eller praktikpladser de er ude at arbejde i, som reelt set burde modtage andre indsatser for at blive reelt arbejdsmarkedsparate.

Resultatet kan blive endeløse arbejdsmarkedsparathedsforsløb, eller pludselige hop i arbejdsløshedsstatistikkerne. Ingen af delene er særligt fordelagtige for samfundet.

Vi i Samarbejdspartiet er fuldt og helt overbeviste om, at vi så at sige producerer unge mennesker i hobetal, der ikke er hverken studie,- eller arbejdsmarkedsparate på grund af vort ringe sammenhængende socialsystem, manglende tidlige indsatser, samt manglende vilje til at ændre på disse vilkår.

Ligeledes mener vi, at der er et groft svigt af det niveau vi har behov for, i alle skoler i landet, i det store hele. Vores uddannelser og skoler, er altså fagligt langt under niveau for, hvad der er acceptabelt og hvad arbejdsmarkedet reelt har behov for.

Det falder os for brystet, at man i et samfund der brændende ønsker grønlandsk og hjemmehørende, samt endda hjemmefødt arbejdskraft, således ikke baner vejen i skolerne og i tidlige indsatser for, at børn og unge virkelig lykkes.

Gode grundlæggende færdigheder i sprog, naturfag, livsvilkår derhjemme, boliger, og fagligt kompetent personale, er alt sammen noget der vil trække opad.

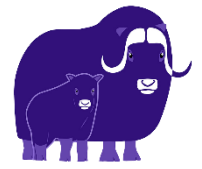
Ligeledes vil sunde fritidsaktiviteter, bedre og sundere fællesskaber der inkluderer alle, samt bedre muligheder for at tilegne sig viden fra verden omkring os, alt sammen hjælpe.

Vi er grundlæggende nødt til at gøre op med vor postkolonialistiske tankegang, omkring, at alt som er hjemmelavet er det bedste, og søge at åbne os mod både at kunne sprog, herunder også vores eget naturligt, og hente inspiration i andre lande, og tilpasse dem vort eget.

Så unge også kan hente information og viden på internettet, tage uddannelser i udlandet og indenfor Rigsfællesskabet, men også præsenteres for livstile der er anderledes og mangfoldige, igennem internet og andre informationskilder.

Vi har for tunge administrationer, og for få fagfolk, og muligvis også for få tilbud til efter en udredning af behov for indsatser skal til.

Og en mentalitetsændring der åbner op for, at hårdt arbejde kan betale sig, og at hårdt arbejdende

SULEQATIGIISITSISUT
SAMARBEJDSPARTIET

belønnes og nyder fremme, snarere end at det er cool, at der står ”anaana, ataata oorimik” på din Facebook profil...

Vi kan ikke lovregulere os ud af alting, men vi kan afdække de egentlige problemer tydeligt og ærligt, og så begynde at gøre noget ved dem.

En særlig støtte til civilsamfundet i form af støtte til administration og fondspenge-indhentning, samt styrkelse af samarbejde med disse organisationer er også en vej frem.

Vi ser også positivt på forældreinddragelsen i børne,- og ungeindsatsen som MIO har fremhævet, således forældre kommer med på vognen om, at de unge skal i arbejde eller uddannelse, til gavn for sig selv og familien.

Vi trænger til flere sports,- og kunstaktiviteter, landet over, og det er særligt spændende for unge, at tage med på sportsstævner til andre byer, og på den måde møde flere indtryk.

Efterskole og højskoleophold er også rigtigt positive, og bidrager til et bredere netværk.

Endelig skal der gøres en særlig indsats for unge der er marginaliserede, tidlig, opsøgende indsats overfor diverse grupper, er nødvendig og bør følges op af tilsvarende sunde tilbud om deltagelse i arbejdsmarked som arbejdsdreng,- eller piger, som kan udvikle et forhold til arbejdsmarkedet.

Ligeledes bør vi sikre en langt bedre rehabiliteringsindsats af unge mennesker i anstalterne – således de kan starte på uddannelses,- og kursusforløb mens de er derinde, og sikres bedre forhold under forvaringsanbringelser, således de ikke bliver fjendtlige overfor systemerne, og dermed muligvis tæller med i arbejdsløshedsstatistikkerne, men reelt får indkomst af ulovlig vej.

Vi burde styrke de indsatser der virker, og styrke fra bunden af med tidlige indsatser, samt styrke civilsamfundet og kompetencerne hos dem der har at gøre med de unge – og sætte ind med positive indsatser overfor dem. Indsatser der er i nærmiljøet, og sigter på, at inkludere dem sammen med ligesindede, og få dem på ret kurs af nogen der har oplevet det selv.

Måske miljøarbejdere, psykiske udredninger samt positive fællesskaber er vejen frem.

I ovenstående har vi en del forslag.

Når det så er sagt, mener vi, at man bør lægge så meget som muligt i tidlige indsatser fremadrettet, samt styrkelse af de basale institutioner, som folkeskoler, børnehaver og vuggestuer, for at sikre en god fremtid, ligesom grundlæggende kompetencer bør stå forrest i køen.